

2 'arin

Nr. 147 – Leygardagur 3. august 1996

Ólavsøkuframsýning við ellisakfórum

Fyri fimtu ferð, skipaði felagið Føroysk Ellisakfør fyri framsýning á Ólavsøku undirtøkan var góð, ikki minni enn fimtanhundrað fólk stukkðu inn á gólvið

FRÓÐ LOKSÁGARÐ
ÁKI HERMANSEN

Ein afturvendandi táttur á Ólavsøku er framsýningin av ellisakfórum, sum felagið Føroya Ellisakfør skipar fyri. Hólini hjá bilasøluni Jóh. Berg vóru karmur um tað fimtu frammsýningina.

I mun til undanfarin ár, so vóru útlendskir bílar við á framsýningini í ár, talan var um 13 íslendsk ellis-

akfør hjá Fornbilaklubba Íslands. Hetta felagið verður 20 ára gamalt komandi ár.

Stórur áhugi er fyri ellisakfórum í Føroyum, hetta prógvar stóra limatalið hjá tí fimt ára gamla felagnum, ikki færri enn 100 limir eru í felagnum.

Millum bilarnar sum komu úr Íslandi, vóru ein sløkkiliðsbíur frá 1942, og so eisini vakrasta ellisakfarið

í Íslandi, ein Buick árgang 1932.

Framsýningin var opin í tryggar dagar og ikki færri enn 1500 fólk vitjaðu inn á gólvið.

Íslendsku bilarnir fóru heim aftur við Eimskip miðdagin.

I millum bilarnar á framsýningini, vóru hesin snottligi Íslendski Buickur-
unomanfyri og Mercedes
bilurin (til hægri)

Viðmerking

Sverri Egholm
skrivar

Hetta var tað fyrsta, eg
hugsaði, tá eg hoyrdi skelk-

Er nú gráaspælið byrjað aftur?

andi tíðindini um leiðsluna á Hotel Tórshavn. Sessurin í sjúkhusstýrinum er snildisliga brúktur – júst nú eisini!

Ólukkudýrin, tey, ið lóddu og skutu. Tey fáa aftur at sanna, at tá ið lott er og proppað við rotinum bløkum, so heldur skotvápnið ikki, og bakbresturin sleingir rotroykin og óhumskuna aftur á tey sjálvi.

Skommin er ikki minst tykkara, ið gera stórtíðindi burtur úr einari »frágreiðing», sum tit eiga at siggja

og vita, at einki álít er í.

Reiðilig tíðindafólk áttu ikki at latið seg brúkt í so vorðnum gráaspæli. Heldur enn glaðbeint at taka »frágreiðingina» fyri fult, áttu tit at kannað eftir, um hetta »stýri» hevði heimild og fôrleika at døma um víður-skiftini á HT. Minnst tit ikki pylsuendarnar á sinni, sum onkur mátti eta í seg aftur? Vita tit ikki, at HT framvegis er stovnur undir sjúkhusstýranum? Sjúkhusstýrin hava tí einki beinleiðis við HT at gera!

Hvat tað er, ið liggur »stýrinum» fremst í huga, er ikki dult í »frágreiðingini»! Takið bara »kritikkinn» punkt fyri punkt!

Hóast stórar og peningakrevjandi ábøtur eru gjørdar fyri ikki langt síðani, so eru úterð og hólvisviðurskipti ikki tey bestu. Onkur saknar eina stórri lyftu, baðstovur, telefon og sjónvarp á kamarinum, stórri samkomuhøli til undirhald o.a. Hetta »stýri», ið vera skal, veit kanska ikki, at talan er um eini gomul hús undir

strongum friðingartreytum, so tú fært ikki loyvi til at broyta, sum tær lystir. Ongantið betur um skilagóðar ábøtur kundu verið gjørdar, men so mugu eisini neyðugu loyvin fáast – og pengarnir! Einki sigst í »frágreiðingini» um tað.

Samanberingin við sjómansheimini eftir krigsslok er, sum so mangt annað, lógin og uttan høpi.

Onkur órimligur er misnøgður við alt. Men hundræðtals sjúklingar og avvarðandi eru Jonny takksom

fyrí tað fjálga heimliga umhvørvið og hjálpsomu leiðslu hennara. Vit halda, at neyvan nakar hevði klárað hetta betur enn hon. Hon hevur ivaleyst at siggja til frammanundan, um hon ikki eisini skal taka sær av teimum ólekiliga makt-sjúku! Latid hana nú fáa frið. Fáið heldur skil á okkara sundurkannaða sjúkhus-verki, áðrenn tað er uppetið av høvuðkambum!

Sverri Egholm